

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2012. gada 12. jūlijā *

Lauksaimniecība — Eksporta kompensācijas — Eksportētāja kļūdaina norādīšana eksporta deklarācijā — Valsts tiesiskais regulējums, kurā tiesības uz eksporta kompensāciju ir pakārtotas nosacījumam, ka pieteicējam ir jābūt ierakstītam eksporta deklarācijā kā eksportētājam — Labojumi eksporta deklarācijā pēc preču atlaišanas

Apvienotās lietas C-608/10, C-10/11 un C-23/11

par lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Finanzgericht Hamburg* (Vācija) iesniedza ar lēmumiem, kas pieņemti 2010. gada 9. novembrī un kas Tiesā reģistrēti attiecīgi 2010. gada 24. decembrī, kā arī 2011. gada 10. un 17. janvārī, tiesvedībās

Südzucker AG (C-608/10),

WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH (C-10/11),

Fleischkontor Moksel GmbH (C-23/11)

pret

Hauptzollamt Hamburg-Jonas .

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*], tiesneši M. Safjans [*M. Safjan*], E. Levits, Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*] un M. Bergere [*M. Berger*] (referente),

ģenerāladvokāts J. Mazaks [*J. Mazák*],

sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2012. gada 2. februāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Südzucker AG* un *WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH* vārdā – *L. Harings* un *K. Steinke, Rechtsanwälte*,
- *Fleischkontor Moksel GmbH* vārdā – *S. Schubert, Rechtsanwalt*,
- *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* vārdā – *T. Peters*, pārstāvis,

* Tiesvedības valoda – vācu.

— Eiropas Komisija vārdā – *B. Schima, B. Burggraaf* un *G. von Rintelen*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušanās pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz to, kā interpretēt Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulu (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 302, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Muitas kodekss”) un Komisijas 1999. gada 15. aprīļa Regulu (EK) Nr. 800/1999, ar kuru nosaka kopējus sīki izstrādātus noteikumus eksporta kompensāciju sistēmas piemērošanai lauksaimniecības produktiem (OV L 102, 11. lpp.), kas grozīta ar Komisijas 2001. gada 17. janvāra Regulu (EK) Nr. 90/2001 (OV L 14, 22. lpp.; turpmāk tekstā – “Regula Nr. 800/1999”).
- 2 Šie lūgumi tika iesniegti saistībā ar tiesvedībām starp *Südzucker AG* (turpmāk tekstā – “*Südzucker*”), *WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH* (turpmāk tekstā – “*WEGO*”) un *Fleischkontor Moksel GmbH* (turpmāk tekstā – “*Moksel*”), Vācijā reģistrētu sabiedrību, un *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* [Hamburgas-Jonasas Galveno muitas pārvaldi] par prasībām par eksporta kompensāciju atlīdzību.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Regulas Nr. 800/1999 2. panta 1. punkta i) apakšpunktā “eksportētājs” šīs regulas izpratnē tiek definēts šādi:

“Šajā regulā:

[..]

- i) “eksportētājs” nozīmē fizisku vai juridisku personu, kam ir tiesības saņemt kompensāciju. Ja jāizmanto eksporta licence ar iepriekš noteiktu kompensāciju, tad licences īpašniekam vai vajadzības gadījumā licences īpašumtiesību pārņēmējam ir tiesības uz kompensāciju. Eksportētājs muitas izpratnē var atšķirties no eksportētāja šīs regulas izpratnē [..];

[..].”

- 4 Šīs regulas 5. pantā ir precizēts:

“1. “Eksporta diena” nozīmē dienu, kad muitas dienests pieņem eksporta deklarāciju, kurā ir teikts, ka tiks prasīta kompensācija.

[..]

4. Dokumentā, ko pievieno eksportam, lai pretendētu uz kompensāciju, ir ietverta visa informācija, kas vajadzīga, lai aprēķinātu kompensāciju [..].

[..]

7. No visām personām, kas eksportē produktus, par ko tās prasa kompensāciju, tiek prasīts:

- a) iesniegt eksporta deklarāciju kompetentajam muitas dienestam tajā vietā, kur produktus iekraus transportā eksportam;
- b) informēt muitas dienestu vismaz 24 stundas pirms iekraušanas operāciju sākuma un norādīt aptuveno iekraušanas ilgumu. [..]

[..]

Kompetentajam muitas dienestam ir jāspēj veikt fiziskās pārbaudes un identificēt preces pārvešanai uz muitas dienestu, kas atrodas izvešanas punktā no Kopienas muitas teritorijas.

[..]”

- 5 Komisijas 1994. gada 20. decembra Regulas (EK) Nr. 3122/94, ar ko nosaka kritērijus riska analīzei attiecībā uz lauksaimniecības produktiem, kas saņem kompensācijas (OV L 330, 31. lpp.), 1. pantā ir noteikts:

“Riska analīzes mērķis ir radīt iespēju precīzi virzīt fiziskās pārbaudes uz tiem produktiem, personām, uzņēmumiem un nozarēm, kuras rada lielāko risku. Tāpēc tā nosaka šajā jomā sastopamos riska veidus un novērtē to līmeni, lai ļautu izvēlēties tās preces, kas fiziski jāpārbauda.

Ja dalībvalstis [..] lieto riska analīzi, tās var droši paļauties uz noteiktu skaitu turpmāk minēto kritēriju, izvēloties eksporta deklarācijas, kas attiecas uz tiem produktiem, kuri fiziski jāpārbauda:

[..]

- 4) attiecībā uz eksportētājiem:

- to reputāciju un uzticamību,
- to finansiālo stāvokli,
- jaunu eksportētāju rašanos,
- eksportu bez skaidri redzama ekonomiskā pamatojuma,
- agrākus incidentus, jo īpaši krāpšanas gadījumus;

[..].”

- 6 Komisijas 2000. gada 9. jūnija Regulas (EK) Nr. 1291/2000, ar ko nosaka sīki izstrādātus kopējus noteikumus, kas jāievēro, piemērojot importa un eksporta licenču un iepriekš noteiktas kompensācijas sertifikātu sistēmu lauksaimniecības produktiem (OV L 152, 1. lpp.), 24. panta 1. punkta otrajā daļā ir paredzēts:

“Neskarot Regulas [..] Nr. 800/1999 2. panta 1. punkta i) apakšpunktu, muitas deklarācija ir jāstāda licences vai sertifikāta nominālajam īpašniekam vai, ja vajadzīgs, to saņēmējam, vai to pārstāvim Regulas [..] Nr. 2913/92 5. panta 2. punkta nozīmē.”

7 Muitas kodeksa 4. panta 5. punktā jēdziens “lēmums” ir definēts šādi:

““Lēmums” nozīmē jebkuru oficiālu muitas aktu, kas attiecas uz muitas noteikumiem, izlemjot atsevišķu gadījumu, un šāds akts rada juridiskas sekas attiecībā uz vienu vai vairākām konkrētām vai identificējamām personām; [..].”

8 Saskaņā ar šī kodeksa 5. panta noteikumiem:

“1. Saskaņā ar 64. panta 2. punkta nosacījumiem [..] jebkura persona drīkst iecelt sev pārstāvi attiecībām ar muitas dienestiem muitas noteikumos paredzēto darbību un formalitāšu izpildei.

2. Šāda pārstāvība var būt:

- tieša, ja pārstāvis rīkojas otras personas vārdā un tās uzdevumā, vai
- netieša, ja pārstāvis rīkojas savā vārdā, bet otras personas uzdevumā.

[..]

4. Pārstāvim jāpaziņo, ka viņš rīkojas pārstāvētās personas uzdevumā, jānorāda, vai pārstāvība ir tieša vai netieša, un jābūt pilnvarotam būt par pārstāvi.

Persona, kas nav paziņojusi par savu rīkošanos otras personas vārdā vai tās uzdevumā vai ir bez attiecīga pilnvarojuma paziņojusi, ka rīkojas otras personas vārdā vai tās uzdevumā, uzskatāma par tādu, kas rīkojas savā vārdā un savā uzdevumā.

[..]”

9 Minētā kodeksa 6. pantā ir noteikts:

“1. Ja kāda persona lūdz muitas dienestus pieņemt lēmumu, kas saistīts ar muitas noteikumu piemērošanu, šī persona piegādā šiem dienestiem visu lēmuma pieņemšanai vajadzīgo informāciju un dokumentus.

2. Šādu lēmumu pieņem un par to paziņo pieprasījuma iesniedzējam, tiklīdz tas iespējams.

Ja pieprasījums lēmuma pieņemšanai tiek iesniegts rakstveidā, lēmumu [..] pieprasījuma iesniedzējam dara zināmu rakstveidā.

[..]”

10 Saskaņā ar šā paša kodeksa 10. pantu:

“[Muitas kodeksa noteikumi] neierobežo valstu tiesību normas, kas nosaka, ka lēmumi nav spēkā vai zaudē spēku tādu iemeslu dēļ, kas nav saistīti ar tiesību aktiem muitas jomā.”

11 Muitas kodeksa 68. pants ir izteikts šādā redakcijā:

“Lai pārbaudītu pieņemtās muitas deklarācijas, muitas dienesti var:

- a) pārbaudīt dokumentus, kas attiecas uz deklarāciju un kas tai pievienoti. Lai pārbaudītu deklarācijas datu pareizību, muitas dienesti var likt deklarētājam uzrādīt vēl citus dokumentus;
- b) pārbaudīt preces un ņemt paraugus analīzei vai sikai pārbaudei.”

12 Šā kodeksa 73. panta 1. punktā ir paredzēts:

“[...] muitas dienesti atlaiž preces, tiklīdz deklarācijā norādītie dati ir pārbaudīti vai akceptēti bez pārbaudes. [...]”

13 Minētā kodeksa 78. pantā, [kas atrodas C daļā] ar nosaukumu “Deklarāciju pēcmuitošanas pārbaude”, ir noteikts:

“1. Pēc preču atlaišanas muitas dienesti var pēc sava ieskata vai pēc deklarētāja lūguma izdarīt deklarācijā labojumus.

[..]

3. Ja deklarācijas pārskatīšanas rezultātā vai pēcmuitas pārbaudē atklājas, ka attiecīgās muitas procedūras noteikumi ir piemēroti, pamatojoties uz nepatiesu vai nepilnīgu informāciju, muitas dienesti saskaņā ar pastāvošajiem noteikumiem veic pasākumus, kas nepieciešami lai stāvokli izlabotu, ņemot vērā tiem pieejamo jauno informāciju.”

Vācijas tiesības

14 1996. gada 24. maija Eksporta kompensāciju noteikumu (*Ausfuhrerstattungsverordnung*; *BGBI.* 1996 I, 766. lpp.), kas grozīti ar 2000. gada 27. jūlija Pirmajiem grozījumu noteikumiem (*BGBI.* 2000 I, 1233. lpp.), 15. pantā ar nosaukumu “Pieteicējs un pieteikums” ir paredzēts:

“Kompensācijas pieteikumu var iesniegt tikai [...]:

1. persona, kas [...] ir norādīta eksporta deklarācijas 2. ailē kompensācijas saņemšanai, vai
2. persona, kas iesniegusi maksājuma deklarāciju [...].”

Pamatlietas un prejudiciālie jautājumi

Lieta C-608/10

15 2005. gada 31. janvāra eksporta deklarācijā *Südzucker* deklarēja *Hauptzollamt Heilbronn* (Heilbronnas Galvenā muitas pārvalde), kurai tā uzrādīja tās vārdā izsniegtu eksporta licenci, cukura eksportu uz Šveici. Šīs deklarācijas 2. ailē kā preču “nosūtītājs/eksportētājs” bija norādīts *August Toepfer & Co. KG* (turpmāk tekstā – “*Toepfer*”). Savā 2005. gada 26. aprīļa kompensācijas pieteikumā *Südzucker* norādīja, ka *Toepfer* ailē ir ierakstīts kā eksportētājs nejaušas kļūdas dēļ un ka faktiskais preces eksportētājs esot nevis šis uzņēmums, bet gan pati *Südzucker*.

16 Ar 2005. gada 30. maija lēmumu *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* noraidīja *Südzucker* eksporta kompensācijas pieteikumu, jo saskaņā ar šā sprieduma 14. punktā minēto Eksporta kompensāciju noteikumu ar grozījumiem 15. pantu šādu pieteikumu var iesniegt vienīgi eksporta deklarācijas 2. ailē minētā persona.

17 Pēc nesekmīgas pārsūdzības procedūras 2007. gada 28. augustā *Südzucker* cēla prasību iesniedzējtiesā, lai panāktu, ka tā piespriež *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* tai izmaksāt eksporta kompensāciju atbilstoši tās 2005. gada 26. aprīļa pieteikumam. *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* lūdz prasību noraidīt.

18 Šādos apstākļos *Finanzgericht Hamburg* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai eksporta licences īpašniekam tiesības uz eksporta kompensāciju ir vienīgi tādā gadījumā, ja viņš kompetentajai muitas iestādei (Regulas Nr. 800/1999 5. panta 7. punkta izpratnē) iesniegtās eksporta deklarācijas 2. ailē ir ierakstīts kā eksportētājs?

2) Ja uz pirmo jautājumu tiek atbildēts apstiprinoši:

vai [...] Muitas kodeksa 78. panta 1. un 3. punkts pieļauj eksporta deklarācijas pēcmuitošanas pārbaudi nolūkā veikt izmaiņas eksporta deklarācijas 2. ailē un vai pamatlietai līdzīgā gadījumā muitas iestādēm ir pienākums izlabot stāvokli un eksportētājam piešķirt eksporta kompensāciju?

3) Ja uz otro jautājumu tiek atbildēts apstiprinoši:

vai muitas iestādes pašas var izlabot stāvokli [...] Muitas kodeksa 78. panta 3. punkta izpratnē, proti, eksportētājam piešķirt eksporta kompensāciju, iepriekš neveicot labojumus eksporta deklarācijā?”

Lieta C-10/11

19 1993. gada februārī un martā *WEGO* nodeva uzglabāšanā muitas noliktavā 956 kartona kastes ar saldētu liellopu gaļu, lai saņemtu eksporta kompensāciju, ar norādīto mērķi – eksports uz Ēģipti. Saskaņā ar tās pieteikumu *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* ar 1993. gada 26. marta un 1. aprīļa lēmumiem piešķīra priekšfinansējumu eksporta kompensācijai atbilstošās summas DEM 92 764,85 apmērā.

20 1993. gada 7. aprīlī sabiedrība *IKS Versmold*, kuras galvenā pārvalde atrodas Fersmoldā [*Versmold*] (Vācija), pēc *WEGO* lūguma un tās uzdevumā eksportam uz Irāku deklarēja *Hauptzollamt Bielefeld* 833 kartona kastes ar saldētu liellopu gaļu no iepriekš minētajiem noliktavas krājumiem, iesniedzot T 5 kontroleksemplāru. Šajā veidlapā kā “sūtītājs/eksportētājs” bija norādīta *Westfleisch Vieh- und Fleischzentrale Westfalen eG* (turpmāk tekstā – “*Westfleisch*”), reģistrēta Minsterē (Vācija). *Westfleisch* bija saņēmusi eksporta atļauju gaļas eksportam uz Irāku. *Hauptzollamt Bielefeld* atmuitoja deklarētās preces atbilstoši pieteikumam. 1993. gada 8. aprīlī preces tika eksportētas.

21 1994. gada 8. marta vēstulē, kas ar *Hauptzollamt Bielefeld* starpniecību tika adresēta *Hauptzollamt Hamburg-Jonas*, *Westfleisch* darīja zināmu, ka tā, aizpildot minētās veidlapas 2. aili, esot pieļāvusi kļūdu un ka tajā bija jābūt norādītai *WEGO*. 1994. gada 9. martā *Hauptzollamt Bielefeld* šo labojumu pieņēma, kas tomēr netika uzreiz paziņots *WEGO*. 1994. gada 17. martā *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* atbrīvoja *WEGO* sniegto eksporta nodrošinājumu.

22 Ar 1997. gada 10. decembra lēmumu *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* pieprasīja atmaksāt attiecīgo eksporta kompensāciju, un ar 2008. gada 27. augusta lēmumu tā noraidīja sūdzību, ko *WEGO* iesniedza par šo atmaksas pieprasījumu. Tā uzskatīja, ka tikai personām, kuras kā eksportētājs ir vārdā norādītas eksporta deklarācijas 2. ailē, var saņemt eksporta kompensāciju. *Hauptzollamt Bielefeld* veiktais pēcmuitošanas labojums neko nemainot, jo kompensāciju jomā kompetentajam dienestam neesot saistoši eksporta muitas dienesta veiktie labojumi.

23 2008. gada 29. septembrī *WEGO* cēla prasību par šo lēmumu iesniedzējtiesā, lūdzot atcelt atmaksas pieprasījumu. *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* lūdz prasību noraidīt.

24 Šādos apstākļos *Finanzgericht Hamburg* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai par kompensācijas piešķiršanu atbildīgajai galvenajai muitas pārvaldei ir saistošs eksporta muitas dienesta eksporta deklarācijas 2. ailē vai T 5 kontroleksemplārā sniegtajās ziņās veiktais pēcmuitošanas labojums?”

Lietā C-23/11

25 Ar 2001. gada 8. novembra maksājuma deklarāciju *Moksel*, ko pārstāvēja *Nordfrost Kühl- und Lagerhaus GmbH & Co. KG* (turpmāk tekstā – “*Nordfrost*”), reģistrēta Vācijā, nodeva *Hauptzollamt Itzehoe* [Iceho Galvenajai muitas pārvaldei] uzglabāšanā muitas noliktavā 546 kartona kastes ar saldētu liellopu gaļu, lai saņemtu eksporta kompensāciju, ar mērķi eksportēt uz Krieviju. Saskaņā ar *Moksel* pieteikumu *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* ar 2002. gada 11. februāra lēmumu tai piešķīra eksporta kompensācijai atbilstošās summas priekšfinansējumu EUR 9840,95 apmērā.

26 2001. gada 27. decembrī pēc *Fleischkontor Moksel GmbH* (turpmāk tekstā – “*Moksel-Regensburg*”), reģistrēta Ratisbonnē [*Ratisbonne*] (Vācija), lūguma un tās uzdevumā *Nordfrost* eksportam uz Krieviju deklarēja *Hauptzollamt Itzehoe* 544 kartona kastes ar saldētu liellopu gaļu. Eksporta deklarācijas 40. ailē ar nosaukumu “Kopsavilkuma deklarācija/iepriekšējais dokuments” ir atsauce uz *Moksel* īstenoto glabāšanu muitas noliktavā, lai saņemtu eksporta kompensāciju, un šīs deklarācijas 2. ailē kā eksportētājs ir norādīta *Moksel-Regensburg*. Minētās deklarācijas 44. ailē ar nosaukumu “Papildu informācija/uzrādītie dokumenti/sertifikāti un atļaujas” ir minēta eksporta licence, kuras īpašniece ir *Moksel. Hauptzollamt Itzehoe* pieņēma attiecīgo eksporta deklarāciju, un 2002. gada 12. janvārī preces tika eksportētas.

27 2002. gada 1. jūlija vēstulē, kas tika adresēta *Hauptzollamt Itzehoe*, *Nordfrost* darīja zināmu, ka atsauce uz nodošanu glabāšanā muitas noliktavā ar mērķi saņemt eksporta kompensāciju *Moksel* vārdā eksporta deklarācijā esot ierakstīta kļūdas dēļ. Tajā tā norādīja, ka šis pievedums esot ticis nodots sabiedrības *Moksel* vārdā un no tās būtu arī bijis jāizlaiž tādā pat veidā. 2002. gada 4. jūlijā *Hauptzollamt Itzehoe* apstiprināja šo eksporta deklarācijas “labojumu” un tajā pašā dienā nosūtīja *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* “eksporta deklarācijas labojumu”, tostarp norādot: “labojums: atsauce uz *Nordfrost* [...] 2002. gada 1. jūlija vēstuli par labojumiem”.

28 Ar 2003. gada 6. janvāra lēmumu *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* pieprasīja atmaksāt *Moksel* piešķirto eksporta kompensācijas priekšfinansējuma kopējo summu kopā ar 15 % piemaksu EUR 11 273,84 apmērā tādēļ, ka *Moksel* neesot iesniegusi pierādījumus eksporta deklarācijas formā par to, ka ražojumi, ko tā nodeva glabāšanā muitas noliktavā, būtu izvesti no Eiropas Savienības muitas teritorijas. Attiecīgo eksporta deklarāciju nevarot atzīt par eksporta pierādījumu, jo tā tika iesniegta *Moksel-Regensburg* vārdā.

29 Pēc nesekmīgas pārsūdzības procedūras *Moksel* cēla prasību iesniedzējtiesā. *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* lūdz noraidīt prasību.

30 Šādos apstākļos *Finanzgericht Hamburg* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai eksporta licences īpašniekam tiesības uz eksporta kompensāciju ir vienīgi tādā gadījumā, ja tas kompetentajai muitas iestādei (Regulas Nr. 800/1999 5. panta 7. punkta izpratnē) iesniegtās eksporta deklarācijas 2. ailē ir ierakstīts kā eksportētājs?”

2) Ja uz pirmo jautājumu tiktu atbildēts apstiprinoši:

vai par eksporta kompensācijas izmaksāšanu atbildīgajai galvenajai muitas pārvaldei ir saistošs eksporta deklarācijas 2. ailē sniegto ziņu labojums, ko pēc muižošanas izdarījis eksporta muitas dienests?

3) Ja uz otro jautājumu tiktu atbildēts noliedzīgi:

vai tādos apstākļos kā pamatlietā par kompensāciju atbildīgajai iestādei ir tiesības burtiski traktēt ierakstu eksporta deklarācijas 2. ailē un noraidīt eksporta kompensācijas pieteikumu tādēļ, ka kompensācijas pieteicējs nav šajā pieteikumā norādīto ražojumu eksportētājs, vai arī gadījumā, ja pastāv pretruna starp eksporta deklarācijas 2. ailē minēto eksportētāju un 40. ailē minēto iepriekšējo dokumentu, un/vai 44. ailē minēto eksporta licences īpašnieku, tai ir pienākums to noskaidrot no kompensācijas pieteicēja un vajadzības gadījumā pēc savas iniciatīvas izlabot ierakstu eksporta deklarācijas 2. ailē?”

31 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2011. gada 10. marta rīkojumu lietas C-608/10, C-10/11 un C-23/11 tika apvienotas rakstveida un mutvārdu procesam, kā arī sprieduma taisīšanai.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmajiem jautājumiem lietās C-608/10 un C-23/11

32 Ar saviem pirmajiem jautājumiem lietās C-608/10 un C-23/11, kas tika identiski formulēti, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 800/1999 5. panta 7. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka eksporta licences īpašniekam tiesības uz eksporta kompensāciju ir tikai tad, ja viņš ir ierakstīts kā eksportētājs kompetentajai muitas iestādei iesniegtās eksporta deklarācijas 2. ailē.

33 Lai uz šiem jautājumiem sniegtu lietderīgu atbildi, ir jānoskaidro, pirmkārt, kāds uzņēmējs ir uzskatāms par “eksportētāju” Regulas Nr. 800/1999 izpratnē. Otrkārt, ir jānovērtē, vai ir nozīme tam, ka tādējādi identificētā eksportētāja vārds kā tāds ir vai nav minēts eksporta deklarācijā.

34 Pirmkārt, attiecībā uz jēdzienu “eksportētājs” Regulas Nr. 800/1999 izpratnē ir jānorāda, ka šīs regulas 2. panta 1. punkta i) apakšpunktā tas ir definēts kā “fiziska vai juridiska persona, kam ir tiesības saņemt kompensāciju”. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šī definīcija, kurā nav nekādas skaidras atsauces uz dalībvalstu tiesībām, ir jāinterpretē autonomi (šajā ziņā it īpaši skat. 2008. gada 6. marta spriedumu lietā C-98/07 *Nordania Finans* un *BG Factoring*, Krājums, I-1281. lpp., 17. punkts un tajā minētā judikatūra).

35 Turklāt Regulas Nr. 800/1999 2. panta 1. punkta i) apakšpunktā ir noteikts, ka, “ja jāizmanto eksporta licence ar iepriekš noteiktu kompensāciju, tad licences īpašniekam [...] ir tiesības uz kompensāciju”, un ka “eksportētājs muitas izpratnē var atšķirties no eksportētāja [Regulas Nr. 800/1999] izpratnē”.

36 No minētā izriet, ka jautājums par to, vai persona ir uzskatāma par eksportētāju Regulas Nr. 800/1999 izpratnē, nav atkarīgs no tā, vai tā tika ierakstīta attiecīgajā eksporta deklarācijas ailē. Citiem vārdiem sakot, persona, kurai ir tiesības uz eksporta kompensāciju, proti, attiecīgajā gadījumā – eksporta licences īpašnieks, ir uzskatāma par “eksportētāju” minētās regulas izpratnē, pat ja minētajā ailē ir ierakstīts citas personas vārds, kā tas, šķiet, ir pamatlietās.

37 Otrkārt, saskaņā ar Regulas Nr. 800/1999 5. panta 7. punkta a) apakšpunktu, lai varētu saņemt eksporta kompensācijas maksājumu, eksportētājam tāpat ir jāspēj “iesniegt eksporta deklarāciju kompetentajam muitas dienestam tajā vietā, kur produktus iekraus transportā eksportam”. Turklāt Regulas

Nr. 1291/2000 24. panta 1. punkta otrajā daļā ir skaidri paredzēts, ka, “neskarot Regulas [..] Nr. 800/1999 2. panta 1. punkta i) apakšpunktu, muitas deklarācija ir jāsatāda licences vai sertifikāta nominālajam īpašniekam vai, ja vajadzīgs, to saņēmējam vai to pārstāvim [Muitas kodeksa] 5. panta 2. punkta nozīmē”.

- 38 Eksporta deklarācija, kurā saskaņā ar Regulas Nr. 800/1999 5. panta 1. punktu ir norādīts, ka tiks pieprasīta eksporta kompensācija, ir tātad jāiesniedz pašam eksportētājam vai ar pārstāvja starpniecību Muitas kodeksa 5. panta 2. punkta nozīmē. Pēdējā minētajā gadījumā saskaņā ar šā panta 4. punktu pārstāvim ir jādeklarē, ka tas rīkojas pārstāvētās personas vārdā.
- 39 Šā pienākuma mērķis tostarp ir nodrošināt, lai muitas iestādes varētu veikt atbilstošu riska analīzi, katrā atsevišķā gadījumā lemjot, vai tās veiks eksportam deklarēto preču fizisku pārbaudi. Proti, saskaņā ar Regulas Nr. 3122/94 1. pantu minētā analīze attiecas tostarp uz eksportētāja personu. Līdz ar to, lai nodrošinātu attiecīgā tiesiskā regulējuma lietderīgo iedarbību un lai neizjauktu šādu riska analīzi, muitas iestādēm eksporta deklarācijas pieņemšanas brīdī ir obligāti jābūt zināmai eksportētāja patiesai identitātei.
- 40 Līdz ar to eksportētājam Regulas Nr. 800/1999 2. panta 1. punkta i) apakšpunkta izpratnē ir jābūt skaidri identificējamam ar eksporta deklarācijas palīdzību tādā ziņā, ka tā vārdam ir jābūt ierakstītam šim nolūkam paredzētajā ailē. Ja patiesais eksportētājs tur nav minēts, tas principā nevar saņemt eksporta kompensācijas maksājumu.
- 41 Šajā ziņā ir jāpiebilst, ka muitas iestādēm nav jāizvērtē vai pat jāinterpretē eksporta deklarācija, lai pārbaudītu, vai no visas šajā deklarācijā iekļautās informācijas, tostarp no eksporta licences īpašnieka identitātes, neizriet, ka minētajā deklarācijā norādītā persona kā eksportētājs tur norādīts kļūdas dēļ.
- 42 Proti, no Muitas kodeksa 68. panta, ko skata kopā ar tā 73. panta 1. punktu, izriet, ka muitas iestādēm nav jāpārbauda deklarācijā norādītā informācija. Turklāt, kā pamatoti uzsvērusi *Hauptzollamt Hamburg-Jonas*, preču eksports, attiecībā uz kuru tiek piešķirta eksporta kompensācija, notiek plašā mērogā. Līdz ar to brīdī, kad muitas iestādes faktiski analizē ar attiecīgo eksportu saistītos riskus, proti, kad tās saskaņā ar Regulas Nr. 800/1999 5. panta 7. punkta a) apakšpunktu tiek informētas par iekraušanas operāciju sākumu, tām parasti vēl nav visu lietas materiālu dokumentu un ir jāanalizē riski ļoti īsā laikā. Šādos apstākļos nevar uzskatīt, ka muitas iestādēm ir pienākums veikt eksporta deklarācijas datu padziļinātu pārbaudi, lai attiecīgajā gadījumā pamanītu šo datu iespējamās pretrunas.
- 43 Turklāt, pretēji *Südzucker* un *WEGO* tiesas sēdē apgalvotajam, Regulas Nr. 800/1999 5. panta 7. punkta a) apakšpunktā un Regulas Nr. 1291/2000 24. panta 1. punkta otrajā daļā, kuru mērķis ir nodrošināt muitas iestāžu veikto fizisko pārbaudžu efektivitāti, ir radīti tikai “papildu” pienākumi, kuru pārkāpumu gadījumā ir paredzēti mazāki sodi nekā tie, kas paredzēti galveno pienākumu neievērošanas gadījumā. Tieši otrādi, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šīs pārbaudes ir vajadzīgas, lai varētu sasniegt Savienības tiesiskā regulējuma eksporta kompensāciju jomā mērķus (šajā ziņā skat. 2009. gada 19. marta spriedumu lietā *C-77/08 Dachsberger & Söhne*, Krājums, I-2097. lpp., 41. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 44 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmajiem jautājumiem lietās C-608/10 un C-23/11 ir jāatbild, ka Regulas Nr. 800/1999 5. panta 7. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka principā eksporta licences īpašniekam tiesības uz eksporta kompensāciju ir tikai tad, ja viņš kā eksportētājs ir ierakstīts kompetentajam muitas dienestam iesniegtās eksporta deklarācijas 2. ailē.

Par otro jautājumu lietā C-608/10

- 45 Ar savu otro jautājumu lietā C-608/10 iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Muitas kodeksa 78. panta 1. un 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka atbilstoši tam drīkst veikt pēcmuitošanas eksporta deklarācijas pārskatīšanu saistībā ar kompensācijām, lai mainītu šim nolūkam paredzētajā ailē ierakstīto eksportētāja vārdu, un ka tādā gadījumā kā pamatlietā muitas iestādēm ir jāizlabo stāvoklis un eksportētājam jāpiešķir eksporta kompensācija.
- 46 Šajā ziņā ir jānorāda, pirmkārt, ka Regulā Nr. 800/1999 nav neviena noteikuma par eksporta deklarācijas pēcmuitošanas, proti, pēc preču atlaišanas pārskatīšanu. Tomēr Tiesa jau ir nospriedusi, ka eksports šīs regulas izpratnē ir muitas procedūra un ka būtībā Muitas kodeksa vispārīgie noteikumi ir piemērojami visām eksporta deklarācijām attiecībā uz precēm, par kurām tiek prasīta eksporta kompensācija, neskarot speciālās tiesību normas (skat. 2006. gada 7. septembra spriedumu lietā C-353/04 *Nowaco Germany*, Krājums, I-7357. lpp., 45.–47. punkts). Pamatlietas faktiem piemērojamā tiesību norma tāpat ir Muitas kodeksa 78. pants par deklarāciju pēcmuitošanas pārbaudi.
- 47 Otrkārt, attiecībā uz šīs pēdējās minētās tiesību normas piemērojamību Tiesa jau ir precizējusi, ka tās loģika ir saskaņot muitas procedūru ar faktisko situāciju (2010. gada 14. janvāra spriedums apvienotajās lietās C-430/08 un C-431/08 *Terex Equipment u.c.*, Krājums, I-321. lpp., 56. punkts). Turklāt minētajā tiesību normā nav nošķirtas kļūdas vai izlaidumi, kurus varētu labot, un tādi, kurus nevarētu labot (skat. 2005. gada 20. oktobra spriedumu lietā C-468/03 *Overland Footwear*, Krājums, I-8937. lpp., 63. punkts). Līdz ar to atbilstoši Muitas kodeksa 78. panta 3. punktam principā drīkst veikt eksporta deklarācijas pārskatīšanu, lai labotu tās 2. ailē ierakstītā eksportētāja vārdu.
- 48 Attiecībā uz jautājumu par to, vai muitas iestādes ne tikai ir tiesīgas izlabot stāvokli un piešķirt eksportētājam pieprasīto eksporta kompensāciju, bet tām tas arī ir jādara, Tiesa jau ir atgādinājusi, ka, ja deklarētājs lūdz pārskatīt savu deklarāciju, šim iestādēm tā lūgums ir jāizskata vismaz attiecībā uz to, vai pastāv pamats veikt šādu pārskatīšanu, un ka deklarētāja lūgtās pārskatīšanas veikšana tādējādi ir jāizvērtē muitas iestādēm gan saistībā ar tās principu, gan ar tās rezultātu (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Terex Equipment u.c.*, 58. punkts un tajā minētā judikatūra). Šim iestādēm tāpat ir plaša rīcības brīvība.
- 49 Tiesa tāpat ir precizējusi, ka, veicot šo pirmo novērtējumu, muitas dienesti tostarp ņem vērā, vai ir iespējams pārbaudīt deklarācijā, kuru paredzēts pārskatīt, un lūgumā par deklarācijas pārskatīšanu minētās ziņas. Ja pārskatīšana principā ir iespējama, tad muitas dienestiem vai nu ar motivētu lēmumu ir jānoraida deklarētāja lūgums, vai jāveic lūgtā pārskatīšana (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Terex Equipment u.c.*, 59. un 60. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 50 Tomēr šajā ziņā ir jāpiebilst, ka tas vien, ka eksporta deklarācijas pārskatīšanas pieteikuma iesniegšanas brīdī preces jau ir atstājušas Savienības teritoriju un ka tādējādi vairs nav iespējams fiziski pārbaudīt šīs preces pirms to eksporta, neļauj atzīt, ka attiecīgās deklarācijas pārskatīšana nav iespējama. Proti, ja Savienības tiesiskā regulējumā eksporta kompensāciju jomā mērķu sasniegšanai principā obligāti jāveic preču daļas, kas jau ir eksportēta ārpus Savienības, fiziskas pārbaudes, šādas pārbaudes neveikšana – kā norādīts šā sprieduma 43. punktā – konkrētajā gadījumā nenozīmē, ka, ņemot vērā šā gadījuma īpašos apstākļus, šos mērķus tomēr nevar sasniegt.
- 51 Tādējādi Tiesa nosprieda, ka, ja eksporta deklarācijas pārskatīšanas rezultātā atklājas, ka attiecīgās muitas procedūras mērķi nav apdraudēti, it īpaši tādēļ, ka preces, uz kurām attiecas minētā muitas procedūra, faktiski jau tika eksportētas, kas ir jāpārbauda pieteicējam, muitas dienestiem saskaņā ar Muitas kodeksa 78. panta 3. punktu, ņemot vērā tiem pieejamo jauno informāciju, ir jāveic pasākumi, kas nepieciešami, lai stāvokli izlabotu, pat ja deklarētājs ar savu rīcību ir tieši ietekmējis muitas iestāžu iespēju veikt pārbaudes (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Terex Equipment u.c.*, 46. un 62. punkts).

- 52 Tādējādi uz otro jautājumu lietā C-608/10 ir jāatbild, ka Muitas kodeksa 78. panta 1. un 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka atbilstoši tam drīkst veikt pēcmuitošanas eksporta deklarācijas pārskatīšanu saistībā ar kompensācijām, lai mainītu šim nolūkam paredzētajā ailē ierakstīto eksportētāja vārdu, un ka muitas iestādēm ir:
- pirmkārt, jāizvērtē, vai šīs deklarācijas pārskatīšana ir uzskatāma par iespējamu it īpaši tādēļ, ka Savienības tiesiskā regulējumā eksporta kompensāciju jomā mērķi nav apdraudēti un attiecīgās preces faktiski jau tika eksportētas, kas ir jāpārbauda pieteicējam, kā arī,
 - otrkārt, ņemot vērā tiem pieejamo jauno informāciju, ir jāveic pasākumi, kas nepieciešami, lai stāvokli izlabotu.

Par trešo jautājumu lietā C-608/10

- 53 Ar savu trešo jautājumu lietā C-608/10 iesniedzējtiesa būtībā vēlas uzzināt, vai Regulas Nr. 800/1999 5. panta 7. punkts, kā arī Savienības tiesiskais regulējums muitas jomā ir jāinterpretē tādējādi, ka tādā gadījumā kā pamatlietā, kurā eksporta licences īpašnieks nav ierakstīts kā eksportētājs eksporta deklarācijas 2. ailē, muitas iestādes šim īpašniekam var piešķirt eksporta kompensāciju, iepriekš neveicot labojumus eksporta deklarācijā.
- 54 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka eksportētājs principā nevar – kā izriet no šā sprieduma 40. punkta – saņemt eksporta kompensācijas maksājumu, ja tas nav minēts attiecīgajā eksporta deklarācijas ailē. Tomēr kompetentās iestādes pat pēc preču atlaišanas var – kā tika konstatēts šā sprieduma 52. punktā – labot eksporta deklarāciju saistībā ar eksportētāja personu, ja tostarp izrādās, ka Savienības tiesiskā regulējuma eksporta kompensāciju jomā mērķi nav apdraudēti.
- 55 Tomēr, kā pamatoti uzsvēra Eiropas Komisija, šīs muitas iestāžu rīcības brīvības rezultātā eksporta deklarācija ir faktiski jālabo. Šāds skaidrs labojums ir vajadzīgs, lai nodrošinātu muitas procedūras pārskatāmu norisi pareizā un pienācīgā formā. Turklāt šis secinājums vismaz netieši izriet no Tiesas judikatūras (šajā ziņā skat. 1999. gada 21. janvāra spriedumu lietā C-54/95 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-35. lpp., 77. punkts, un 2004. gada 30. aprīļa rīkojumu lietā C-446/02 *Gouralnik*, *Recueil*, I-5841. lpp., 36. punkts).
- 56 Tādējādi uz trešo jautājumu lietā C-608/10 ir jāatbild, ka Regulas Nr. 800/1999 5. panta 7. punkts, kā arī Savienības tiesiskais regulējums muitas jomā ir jāinterpretē tādējādi, ka tādā gadījumā kā šajā lietā, kurā eksporta licences īpašnieks nav ierakstīts kā eksportētājs eksporta deklarācijas 2. ailē, muitas iestādes šim īpašniekam nevar piešķirt eksporta kompensāciju, iepriekš neveicot labojumus eksporta deklarācijā.

Par vienīgo jautājumu lietā C-10/11 un otro jautājumu lietā C-23/11

- 57 Ar savu vienīgo jautājumu lietā C-10/11 un otro jautājumu lietā C-23/11 iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Savienības tiesiskais regulējums muitas jomā ir jāinterpretē tādējādi, ka muitas dienestam, kura kompetencē ir eksporta kompensācijas izmaksāšana, ir saistošs eksporta muitas dienesta eksporta deklarācijas 2. ailē vai T 5 kontroleksemplārā sniegtajā norādē veiktais pēcmuitošanas labojums.
- 58 Kā izriet no lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu, pamatlietās strīdīgs it īpaši ir jautājums, vai attiecīgie lēmumi par labošanu patiesi ir tikuši paziņoti lietas dalībniekiem. Tāpat iesniedzējtiesa uzdod jautājumu, vai šie labojumi ir “lēmumi” Muitas kodeksa 4. panta 5. punkta izpratnē, kas varētu būt saistoši galvenajai muitas pārvaldei, kuras kompetencē ir eksporta kompensācijas izmaksāšana.

- 59 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka nedz Regulā Nr. 800/1999 vai – attiecībā uz lietu C-10/11 - tās priekštecē Komisijas 1987. gada 27. novembra Regulā (EEK) Nr. 3665/87, ar kuru nosaka kopējus sīki izstrādātus noteikumus eksporta kompensāciju sistēmas piemērošanai lauksaimniecības produktiem (OV L 351, 1. lpp.), nedz Muitas kodeksā nav iekļauts izsmelošs tiesiskais regulējums saistībā ar materiālajiem un procesuālajiem nosacījumiem, kuriem ir jāatbilst lēmumam, lai tam būtu tiesiskās sekas.
- 60 Muitas kodeksa 4. panta 5. punktā, savukārt, jēdziens “lēmums” tiek definēts kā “jebkurš oficiāls muitas akts, kas attiecas uz muitas noteikumiem, izlemjot atsevišķu gadījumu, un šāds akts rada juridiskas sekas attiecībā uz vienu vai vairākām konkrētām vai identificējamām personām”. Formāli šī kodeksa 6. panta 2. punkta otrajā daļā ir tostarp paredzēts, ka pieprasījuma iesniedzējam lēmumu dara zināmu rakstveidā, ja – kā pamatlietās – pieteikums par lēmuma pieņemšanu ir iesniegts rakstveidā.
- 61 Tomēr Muitas kodeksa 6. panta 2. punktā nav noteikuma par paziņošanas kārtību vai, precīzāk, par lēmuma izsniegšanas pieteicējam rakstveidā kārtību, nedz arī tostarp par to, vai lēmumam, kas nav ticis paziņots pieteicējam pareizā un pienācīgā formā, tādēļ nav tiesisko sekas.
- 62 Turklāt Muitas kodeksa 10. pantā ir skaidri paredzēts, ka šā kodeksa noteikumi par ieinteresētajai personai labvēlīgu lēmumu atcelšanu, atsaukšanu vai grozīšanu “neierobežo valstu tiesību normas, kas nosaka, ka lēmumi nav spēkā vai zaudē spēku tādu iemeslu dēļ, kas nav saistīti ar tiesību aktiem muitas jomā”. Līdz ar to atbilstoši dalībvalstu procesuālās autonomijas principam tieši dalībvalstu kompetencē ir reglamentēt šos procesuālos aspektus. Tomēr tām ir jānodrošina, lai šādi noteikumi nebūtu mazāk labvēlīgi nekā tie, kas reglamentē līdzīgas iekšēja rakstura situācijas (līdzvērtības princips), un nepadarītu Savienības tiesību sistēmas piešķirto tiesību izmantošanu par praktiski neiespējamu vai pārmērīgi sarežģītu (efektivitātes princips) (šajā ziņā it īpaši skat. 2007. gada 28. jūnija spriedumu lietā C-1/06 *Bonn Fleisch*, Krājums, I-5609. lpp., 41. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 63 Tādā gadījumā kā pamatlietā, kurā lēmumi par labojumu veikšanu vismaz tieši nav tikuši paziņoti pieteicējiem, jautājums par to, vai šie lēmumi ir uzskatāmi par “lēmumiem” Muitas kodeksa 4. panta 5. punkta izpratnē, kuriem ir tiesiskas sekas, ietilpst tādā valsts tiesību piemērošanas jomā. Līdz ar to šāds vērtējums ir jāveic iesniedzējtiesai.
- 64 Tikai tad, ja izrādītos, ka lēmumi par labojumu veikšanu patiešām tika pieņemti un tiem radās tiesiskas sekas, neskaitot ieinteresēto personu iespēju celt prasību par šiem lēmumiem, rodas jautājums par to, vai tie ir saistoši muitas dienestam, kura kompetencē ir eksporta kompensācijas izmaksāšana.
- 65 Tomēr no lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu lietās C-10/11 un C-23/11 izriet, ka valsts tiesas izteiktās šaubas šajā ziņā attiecas tikai uz gadījumu, ja eksporta muitas iestāžu pieņemtajos lēmumos par labojumu veikšanu tiktu pieļautas īpaši būtiskas un acīmredzamas kļūdas, lai arī tad, ja šāda kļūda netiktu pieļauta, galvenajai muitas pārvaldei, kuras kompetencē ir eksporta kompensācijas izmaksāšana, šie lēmumi būtu saistoši.
- 66 Tomēr, kā izriet no atbildes uz otro jautājumu lietā C-608/10, tādā gadījumā kā pamatlietā eksporta muitas dienesti principā ir tiesīgi piemērot Muitas kodeksa 78. panta 1. un 3. punktu un pārbaudīt eksporta deklarāciju, lai labotu tajā norādīto eksportētāja vārdu. Turklāt šīs atbildes pamatā esošie apsvērumi ir pilnībā attiecināmi uz T 5 kontroleksemplāra pārbaudi un labošanu, ja tas tiek izmantots – kā tas bija lietā C-10/11 – kā eksporta deklarācija saistībā ar eksporta kompensācijām. Līdz ar to nevar konstatēt, ka attiecīgajos lēmumos par labojumu veikšanu no šā aspekta būtu pieļauta kļūda, pat būtiska un acīmredzama kļūda.
- 67 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz vienīgo jautājumu lietā C-10/11 un otro jautājumu lietā C-23/11 ir jāatbild, ka tādā gadījumā kā šajās lietās Savienības tiesiskais regulējums muitas jomā ir jāinterpretē tādējādi, ka muitas dienestam, kura kompetencē ir eksporta kompensācijas izmaksāšana, ir saistošs eksporta muitas dienesta eksporta deklarācijas 2. ailē vai – attiecīgajā gadījumā – T 5 kontroleksemplārā sniegtajā norādē veiktais pēcmuitošanas labojums, ja lēmums par labojumu

veikšanu atbilst visiem procesuālajiem un materiālajiem “lēmuma” nosacījumiem, kas paredzēti gan Muitas kodeksa 4. panta 5. punktā, gan attiecīgajās piemērojamās valsts tiesību normās. Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai šie nosacījumi ir izpildīti pamatlietās.

Par trešo jautājumu lietā C-23/11

- 68 Ar savu trešo jautājumu lietā C-23/11 iesniedzējtiesa būtībā vēlas uzzināt, vai Regulas Nr. 800/1999 5. panta 7. punkts, kā arī Savienības tiesiskais regulējums muitas jomā ir jāinterpretē tādējādi, ka tādā gadījumā kā pamatlietā un ja atbilstoši valsts tiesībām muitas dienestam, kura kompetencē ir eksporta kompensācijas izmaksāšana, nebūtu saistoši eksporta muitas dienesta veiktie labojumi, tam ir tiesības burtiski traktēt eksporta deklarācijas 2. ailē sniegto norādi un noraidīt eksporta kompensācijas pieteikumu tādēļ, ka šī pieteikuma iesniedzējs nav minētajā pieteikumā norādīto preču eksportētājs. Vēl šī tiesa jautā, vai tad, ja pastāv pretruna starp eksportētāja norādi eksporta deklarācijas 2. ailē un šīs deklarācijas 40. ailē norādīto iepriekšējo dokumentu, un/vai minētās deklarācijas 44. ailē norādīto eksporta licences īpašnieku, šim pašam muitas dienestam ir pienākums to noskaidrot no kompensācijas pieteikuma iesniedzēja. Visbeidzot minētā tiesa jautā, vai attiecīgajā gadījumā minētajam muitas dienestam pēc savas iniciatīvas ir jālabo eksporta deklarācijas 2. ailē sniegtā norāde.
- 69 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka pamatlietās tikai gadījumā, ja eksporta muitas dienestu veiktie labojumi nav spēkā esoši lēmumi, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai, tie – kā norādīts šā sprieduma 64. punktā – nav saistoši muitas dienestam, kura kompetencē ir eksporta kompensācijas izmaksāšana.
- 70 Tomēr pēdējā minētajā gadījumā ir jāuzskata, ka muitas iestādes nav atbildējušas uz *Moksel* iesniegto labošanas pieteikumu. Tomēr no Muitas kodeksa 6. panta 2. punkta, kā arī no iepriekš minētā sprieduma lietā *Overland Footwear* 50. punkta izriet, ka šīm iestādēm “pēc iespējas ātrāk” vai nu ar motivētu lēmumu ir jānoraida deklarētāja lūgums, vai jāveic lūgtā pārskatīšana.
- 71 Šādos apstākļos, kā izriet no šā sprieduma 52. punkta, muitas iestādēm, pirmkārt, ir jāizvērtē, vai Savienības tiesiskā regulējumā eksporta kompensāciju jomā mērķi nav apdraudēti un attiecīgās preces faktiski jau tika eksportētas, kā arī, otrkārt, ņemot vērā tiem pieejamo jauno informāciju, vajadzības gadījumā ir jāveic pasākumi, kas nepieciešami, lai stāvokli izlabotu.
- 72 Līdz ar to tādā gadījumā kā pamatlietā un ja atbilstoši valsts tiesībām muitas dienestam, kura kompetencē ir eksporta kompensācijas izmaksāšana, nebūtu saistoši eksporta muitas dienesta veiktie labojumi, tas var burtiski traktēt eksporta deklarācijas 2. ailē, iespējams, laboto norādi tikai pēc tam, kad pareizā un pienācīgā formā tika izskatīts *Moksel* iesniegtais pieteikums par labojumu veikšanu.
- 73 Visbeidzot attiecībā uz jautājumu par to, kuras tieši muitas iestādes kompetencē ir izskatīt *Moksel* iesniegto pieteikumu par labojumu veikšanu, ir jāatzīst, ka šis jautājums ietilpst tikai valsts tiesību normu piemērošanas jomā.
- 74 Tāpat šajā gadījumā, ja saskaņā ar Vācijas tiesībām *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* ir tiesīga veikt eksporta deklarācijas pārbaudi un vajadzības gadījumā to labot, šajā ziņā ir faktiski jālemj, ņemot vērā šā sprieduma 45.–52. punktā izklāstītos apsvērumus, un tai pieteicējam pēc iespējas ātrāk ir rakstveidā jāpaziņo savs lēmums.
- 75 Ja, tieši otrādi, *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* kompetencē neietilpst šādas pārbaudes veikšana, tā ir jāveic eksporta muitas dienestam. Jautājums par to, vai šim eksporta muitas dienestam ir saistoša sava agrākā rīcība, proti, tā veiktais eksportētāja vārda labojums bez lēmuma par šo labojumu paziņošanu rakstveidā, ietilpst Vācijas iekšējo tiesību piemērošanas jomā.

76 Ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, uz trešo jautājumu lietā C-23/11 ir jāatbild, ka Regulas Nr. 800/1999 5. panta 7. punkts, kā arī Savienības tiesiskais regulējums muitas jomā ir jāinterpretē tādējādi, ka tādā gadījumā kā šajā lietā un ja atbilstoši valsts tiesībām muitas dienestam, kura kompetencē ir eksporta kompensācijas izmaksāšana, nebūtu saistoši eksporta muitas dienesta veiktie labojumi, tam nav tiesību burtiski traktēt eksporta deklarācijas 2. ailē sniegto norādi un noraidīt eksporta kompensācijas pieteikumu tādēļ, ka šī pieteikuma iesniedzējs nav minētajā pieteikumā norādīto preču eksportētājs. Turpretī gadījumā, ja kompetentais muitas dienests apmierinātu pieteikumu par labojumu veikšanu un patiesi izlabotu eksportētāja vārdu, muitas dienestam, kura kompetencē ir eksporta kompensācijas izmaksāšana, šis lēmums ir saistošs.

Par tiesāšanās izdevumiem

77 Attiecībā uz pamatlietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) Komisijas 1999. gada 15. aprīļa Regulas (EK) Nr. 800/1999, ar kuru nosaka kopējus sīki izstrādātus noteikumus eksporta kompensāciju sistēmas piemērošanai lauksaimniecības produktiem, kas grozīta ar Komisijas 2001. gada 17. janvāra Regulu (EK) Nr. 90/2001, 5. panta 7. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka principā eksporta licences īpašniekam tiesības uz eksporta kompensāciju ir tikai tad, ja viņš kā eksportētājs ir ierakstīts kompetentajam muitas dienestam iesniegtās eksporta deklarācijas 2. ailē;
- 2) Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 78. panta 1. un 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka atbilstoši tiem drīkst veikt pēcmuitošanas eksporta deklarācijas pārskatīšanu saistībā ar kompensācijām, lai mainītu šim nolūkam paredzētajā ailē ierakstīto eksportētāja vārdu, un ka muitas iestādēm ir:
 - pirmkārt, jāizvērtē, vai šīs deklarācijas pārskatīšana ir uzskatāma par iespējamu it īpaši tādēļ, ka Savienības tiesiskā regulējumā eksporta kompensāciju jomā mērķi nav apdraudēti un attiecīgās preces faktiski jau tika eksportētas, kas ir jāpārbauda pieteicējam, kā arī,
 - otrkārt, ņemot vērā tām pieejamo jauno informāciju, ir jāveic pasākumi, kas nepieciešami, lai stāvokli izlabotu;
- 3) Regulas Nr. 800/1999, kas grozīta ar Regulu Nr. 90/2001, 5. panta 7. punkts, kā arī Savienības tiesiskais regulējums muitas jomā ir jāinterpretē tādējādi, ka tādā gadījumā kā lietā C-608/10, kurā eksporta licences īpašnieks nav ierakstīts kā eksportētājs eksporta deklarācijas 2. ailē, muitas iestādes šim īpašniekam nevar piešķirt eksporta kompensāciju, iepriekš neveicot labojumus eksporta deklarācijā;
- 4) tādā gadījumā kā lietās C-10/11 un C-23/11 Savienības tiesiskais regulējums muitas jomā ir jāinterpretē tādējādi, ka muitas dienestam, kura kompetencē ir eksporta kompensācijas izmaksāšana, ir saistošs eksporta muitas dienesta eksporta deklarācijas 2. ailē vai – attiecīgajā gadījumā – T 5 kontroleksemplārā sniegtajā norādē veiktais pēcmuitošanas labojums, ja lēmums par labojumu veikšanu atbilst visiem procesuālajiem un materiālajiem “lēmuma” nosacījumiem, kas paredzēti gan Regulas Nr. 2913/92 4. panta 5. punktā, gan attiecīgajās piemērojamās valsts tiesību normās. Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai šie nosacījumi ir izpildīti pamatlietās;

- 5) Regulas Nr. 800/1999, kas grozīta ar Regulu Nr. 90/2001, 5. panta 7. punkts, kā arī Savienības tiesiskais regulējums muitas jomā ir jāinterpretē tādējādi, ka tādā gadījumā kā lietā C-23/11 un ja atbilstoši valsts tiesībām muitas dienestam, kura kompetencē ir eksporta kompensācijas izmaksāšana, nebūtu saistoši eksporta muitas dienesta veiktie labojumi, tam nav tiesību burtiski traktēt eksporta deklarācijas 2. ailē sniegto norādi un noraidīt eksporta kompensācijas pieteikumu tādēļ, ka šī pieteikuma iesniedzējs nav minētajā pieteikumā norādīto preču eksportētājs. Turpretī gadījumā, ja kompetentais muitas dienests apmierinātu pieteikumu par labojumu veikšanu un patiesi izlabotu eksportētāja vārdu, muitas dienestam, kura kompetencē ir eksporta kompensācijas izmaksāšana, šis lēmums ir saistošs.

[Paraksti]